

Het verhaal van
Levana
The Lunar Chronicles

Marissa Meyer

Blossom
BOOKS

Boek van Marissa Meyer:

Harteloos

The Lunar Chronicles

^{#1}
Cinder

^{#2}
Scarlet

^{#3}
Cress

^{#3,5}
Evana

^{#4}
Winter

^{#5}
Alle sterren
(korte verhalen)

Dit boek is voor de lezers.

De Lunartics. De fans.

Bedankt dat jullie samen met mij deze reis maken.

#Levana

NUR 285/W051701

© MMXVII Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXII Marissa Meyer

Originally published by Feiwel & Friends

Oorspronkelijke titel: *The Lunar Chronicles. Fairest. Levana's story*

Nederlandse vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Omslagontwerp: Feiwel & Friends

Foto omslag: Klaudia Jakubowska

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

blossombooks.nl

Spiegeltje, spiegeltje aan de wand.
Wie is de mooiste van het land?

ZE LAG OP EEN BRANDSTAPEL, DE VLAMMEN LIKTEN AAN haar, de kolen heet onder haar rug. Voor haar ogen dansten witte lichtpuntjes, maar de zo gewenste bewusteloosheid bleef uit. Haar keel deed pijn van het schreeuwen. De geur van haar schroeiende vlees drong haar neusgaten binnen. Rook prikte in haar ogen. Er ontstonden brandblaren op haar huid die hier en daar al in vellen van haar af hing en het bloedेरige weefsel eronder blootlegde.

De pijn was meedogenloos en er kwam geen einde aan de kwelling. Ze verlangde naar de dood, maar die kwam haar niet halen.

Ze stak haar goede hand uit en probeerde haar lichaam uit het vuur te trekken, maar het bed van hete kolen verpulverde en stortte in onder haar gewicht. Ze werd begraven. Ze zakte dieper, steeds dieper weg in de as en de rook.

In de donkere nevel ving ze nog net een glimp op van twee vriendelijke ogen. Een warme glimlach. Een vinger die haar wenkte. *Kom eens hier, lief zusje...*

Levana hapte naar lucht en schoot geschrokken overeind, haar ledematen verstrikt in de zware dekens. De lakens waren vochtig en koud van het zweet, maar haar huid leek door de droom nog steeds in brand

te staan. Haar keel voelde rauw. Het kostte haar moeite om te slikken, maar haar speeksel smaakte naar rook en ze huiverde. Ze rilde na in het zwakke ochtendlicht en deed haar best om de nachtmerrie te verjagen. Het was de nachtmerrie die haar al jarenlang achtervolgde en waaraan ze maar niet leek te kunnen ontsnappen.

Ze wreef herhaaldelijk met haar handen over haar armen en wachtte tot ze zichzelf ervan had overtuigd dat het vuur niet echt was. Ze werd niet levend verbrand. Ze was veilig en helemaal alleen in haar eigen kamer.

Met een schokkerige ademhaling schoof ze naar de andere kant van de matras, weg van de met zweet doordrenkte lakens, en ging weer liggen. Bang voor wat er zou gebeuren als ze haar ogen sloot, staaarde ze omhoog naar de hemel van haar bed en deed ze ademhalingsoefeningen tot haar hartslag weer regelmatig klopte.

Ze probeerde voor afleiding te zorgen door te bedenken wie ze vandaag zou zijn.

Honderden mogelijkheden kwamen in haar op. Ze zou aantrekkelijk zijn, maar schoonheid had vele gedaanten. Huidskleur, haarstructuur, de vorm van de ogen, de lengte van de hals, een goed geplaatst sproetje, een bepaalde sierlijkheid in de manier van lopen.

Levana wist veel over schoonheid, net zoals ze veel wist van lelijkheid.

Toen herinnerde ze zich dat het de dag van de uitvaartplechtigheid was.

Ze kreunde bij de gedachte. Wat zou het vermoeiend zijn om de hele dag een glamour te moeten vasthouden, vooral met zo veel mensen om haar heen. Ze wilde er niet naartoe, maar ze kon niet anders.

Het kwam dan ook niet gelegen dat ze uitgerekend nu zo van haar stuk gebracht was door de nachtmerrie. Misschien deed ze er goed aan om een bekend uiterlijk te kiezen.

Terwijl de droom verder wegzakte in haar onderbewuste, speelde Levana met de gedachte vandaag haar moeder te zijn. Niet zoals

koningin Jannali was geweest ten tijde van haar dood, maar misschien een vijftienjarige versie van haar. Het zou een soort eerbetoon zijn: de uitvaart bijwonen met de jukbeenderen en intens paarse ogen van haar moeder, waarvan iedereen had geweten dat ze bij haar glamour hoorden, al had niemand dat hardop durven zeggen.

Ze bleef nog even liggen en stelde zich voor hoe haar moeder eruit had kunnen zien op haar leeftijd, en langzaam liet ze de glamour ontstaan. Maanblond haar, strak naar achteren geborsteld in een lage knot. Haar huid zo bleek als een dun laagje ijs op het meer. Iets kleiner dan ze op volwassen leeftijd zou zijn. Lichtroze lippen, zodat ze de aandacht niet zouden afleiden van die levendige ogen.

Wegkruipen in de glamour kalmeerde haar. Maar ze had haar uiterlijk nog nauwelijks aangepast of ze vond al dat het verkeerd voelde.

Ze wilde niet naar de uitvaart van haar ouders gaan in de gedaante van een meisje dat net was overleden.

Een zachte klop op de deur verstoorde haar gedachten.

Levana zuchtte en veranderde haar uiterlijk snel naar een beeld dat ze enkele dagen geleden al had bedacht. Een olijkleurige huid, een sierlijk welvende neus en gitzwart haar in een schattig kort kapsel. Ze experimenteerde nog wat met oogkleuren maar besloot het bij een opvallend grijsblauwe kleur te houden, met volle zwarte wimpers.

Voordat ze haar besluit in twijfel kon trekken, bracht ze een zilveren edelsteentje aan in de huid onder haar rechteroog.

Het had de vorm van een traan en bewees dat ze in de rouw was.

‘Kom binnen,’ zei ze en opende haar ogen.

Een bediende kwam de kamer in met het ontbijt. Het meisje maakte een reverentie in de deuropening zonder haar ogen op te slaan van de vloer – waardoor Levana’s glamour overbodig was – voordat ze naar het bed toe liep.

‘Goedemorgen, Hoogheid.’

Levana ging rechtop zitten en gaf het dienstmeisje de gelegenheid het

dienblad op haar schoot te zetten en een stoffen servet over haar heen te draperen. Het meisje schonk jasmijnthee in een handgeschilderd kopje dat enkele generaties geleden was geïmporteerd vanaf de Aarde, legde er twee muntblaadjes in en druppelde er wat honing bij. Levana zei niets toen het dienstmeisje een deksel van een schaal vol roomgebakjes haalde, zodat Levana nog even kon zien hoe ze eruitzagen voordat ze een zilveren mes pakte en de gebakjes tot kleinere, hapklare stukjes sneed. Terwijl het meisje bezig was, wierp Levana een blik op de schaal vol kleurig fruit: een donzige perzik, omringd door een krans van zwarte en rode bessen met een laagje poedersuiker eroverheen.

‘Kan ik u nog iets anders brengen, Hoogheid?’

‘Nee, dit is voldoende. Maar stuur die andere over twintig minuten hierheen om me te helpen met mijn rouwgewaad.’

‘Natuurlijk, Hoogheid,’ antwoordde ze, ook al wisten ze beiden dat ‘die andere’ niet bestond. Elke bediende in het paleis viel onder die noemer. Het maakte Levana niet uit wie het meisje naar haar toe stuurde, zolang het maar iemand was die haar in de smalle grijze jurk kon naaien die de klermaakster de vorige dag had afgeleverd. Levana wilde vandaag behalve haar gezicht niet ook nog haar jurk met behulp van glamour creëren, niet nu haar hoofd overliep van gedachten.

Na een tweede reverence verliet het dienstmeisje de kamer, en Levana staarde naar het dienblad met haar ontbijt. Ze beseftte nu pas dat ze helemaal geen honger had. Ze had buikpijn, misschien een gevolg van die afgrijselijke droom. Het zou ook door verdriet kunnen komen, maar dat leek haar onwaarschijnlijk.

Ze voelde het overlijden van haar ouders niet als een enorm verlies. Ze waren nu de helft van de lange dag weg – acht kunstmatige nachten. Hun dood was een verschrikkelijke, bloederige aangelegenheid geweest. Ze waren vermoord door een onbegaafde die dankzij zijn immuniteit voor de glamourgave het paleis had weten binnen te dringen. De man had twee paleisbewakers in het hoofd geschoten voor hij was

doorgelopen naar de tweede verdieping, waar de slaapkamer van haar ouders was. Hij had nog drie lijfwachten vermoord en vervolgens het mes zo diep in haar moeders keel gezet dat het haar ruggengraat gedeeltelijk had doorgesneden. Daarna was hij verder de gang in gelopen naar de kamer waar haar vader met een van zijn maitresses lag, en had hem zestien keer in zijn borst gestoken.

De maitresse was nog steeds aan het gillen, haar gezicht besmeurd met bloed, toen twee koninklijke lijfwachten hen aantroffen.

De onbegaafde moordenaar was nog niet opgehouden met steken.

Levana had de lichamen niet gezien, maar ze had de volgende ochtend wel de slaapkamers bekeken, met als eerste gedachte dat het rood van al dat bloed een mooie kleur voor haar lippen zou zijn.

Ze wist dat het ongepast was om zoiets te denken. Maar ze geloofde niet dat haar ouders veel nettere gedachten zouden hebben gehad als zij in hun plaats was vermoord.

Het was Levana gelukt driekwart van een gebakje en vijf kleine besen te eten toen de deur van haar slaapkamer opnieuw werd geopend. Ze was meteen kwaad omdat ze zo werd gestoord; het dienstmeisje was veel te vroeg. Meteen nadat haar ergernis was opgevlamd, controleerde ze of haar glamour nog intact was. Ze besepte echter snel dat de volgorde van haar prioriteiten niet klopte.

Het was gelukkig haar zus maar, niet een van de anonieme bedienden, die de slaapkamer binnenwalste. 'Channary!' voer Levana tegen haar uit terwijl ze het dienblad van zich af duwde. Thee klotste over de rand van het kopje en bleef op het schoteltje liggen. 'Ik heb je geen toestemming gegeven om binnen te komen.'

'Misschien moet je je deur dan eens op slot doen,' zei Channary, die als een aal over het tapijt gleed. 'Er lopen hier moordenaars rond, weet je.'

Ze zei het met een glimlach, geheel onbekommerd. En waarom ook niet? De moordenaar was ter plekke geëxecuteerd toen de lijfwachten

hem aantreffen met het bebloede mes nog in zijn hand.

Al geloofde Levana best dat er nog meer onbegaafden bestonden die kwaad en gestoord genoeg waren om een nieuwe aanslag uit te voeren. Het was onverstandig van Channary als ze zich iets anders voorhield.

Maar dat was dus deels het probleem: Channary wás onverstandig.

Ze was echter ook zeer knap – een afschuwelijke combinatie. Haar zuster had een prachtige, zongebruinde huid, donker kastanjebruin haar en ogen die bij de hoekjes omhoogkrulden, zodat het leek alsof ze altijd glimlachte. Ook wanneer dat niet zo was. Levana wist zeker dat haar zuster haar schoonheid te danken had aan een glamour, ervan overtuigd dat niemand die vanbinnen zo akelig was, aan de buitenkant zo adembenemend mooi kon zijn. Maar Channary liet er niets over los. Als er al een zwakke plek in de illusie van haar schoonheid zat, dan had Levana die nog niet weten te ontdekken. Die ellendige meid maakte zich niet eens druk om spiegels.

Channary was al gekleed voor de begrafenis, al was de doffe grijze kleur van de stof de enige aanwijzing dat het om een rouwgewaad ging. Het tulen rokje stond bijna horizontaal op haar dijbenen, als de tutu van een ballerina, en in het strakke lijfje van de jurk waren duizenden zilveren glittertjes geweven. Haar beide armen waren beschilderd met brede grijze strepen die naar boven kronkelden en over haar schouders heen samenkwamen op haar borst in de vorm van een hart. In dat hart had iemand de woorden *We zullen jullie missen* geschreven.

Het was alles bij elkaar een vertoning die Levana kokhalsneigingen bezorgde.

‘Wat kom je doen?’ vroeg Levana, terwijl ze haar benen onder de dekens vandaan zwaaide.

‘Even controleren dat je me vandaag niet voor schut zet met je verschijning.’ Channary stak haar hand uit en trok aan de huid vlak onder Levana’s oog om te testen of de aangebrachte edelsteen wel bleef zitten. Levana kromp ineen en mepte de hand weg.

Channary grijpsde zelfingenomen. ‘Wat een attent detail.’

‘Het is een heel wat minder grote leugen dan beweren dat je ze zult missen,’ zei Levana, die kwaad naar het geverfde hart keek.

‘Een leugen? Integendeel. Ik zal ze heel erg missen. Vooral de feestjes die vader gaf tijdens Volle Aarde. En de jurken die ik van moeder leende als ik ging winkelen in AR-4.’ Ze aarzelde. ‘Alhoewel ik haar naaister nu natuurlijk gewoon kan inpikken, dus misschien is het toch niet zo’n groot verlies.’ Ze begon te giechelen, nam plaats op de rand van de matras, pikte een besje van de fruitschaal en legde het op haar tong. ‘Je moet maar een korte toespraak voorbereiden, voor tijdens de uitvaart straks.’

‘Ik?’ Dat was nog eens een schrikbarend idee. Iedereen zou naar haar kijken en zien hoe verdrietig ze werkelijk was. Volgens haar kon ze niet goed genoeg doen alsof.

‘Jij bent net zo goed hun dochter. En...’ Opeens was Channary om onverklaarbare redenen compleet overstuur en ze veegde iets uit haar ooghoek. ‘Ik denk niet dat ik sterk genoeg ben om het allemaal in mijn eentje te doen. Ik zal overmand zijn door verdriet. Misschien val ik wel flauw en heb ik een lijfwacht nodig om me naar een donker, rustig plekje te brengen waar ik kan bijkomen.’ Ze snoof, en alle tekenen van droefheid verdwenen even snel als ze waren gekomen. ‘Dat is trouwens geen slecht idee. Misschien kan ik ervoor zorgen dat dat gebeurt wanneer die nieuwe, jonge lijfwacht met dat krullende haar vlak bij me is. Hij maakt een heel... gediensstige indruk.’

Levana keek haar kwaad aan. ‘Laat je mij in mijn eentje het hele koninkrijk voorgaan in deze rouwdienst zodat jij fijn kunt aanrommelen met een van de lijfwachten?’

‘Ach, hou toch op,’ zei Channary terwijl ze haar handen voor haar oren sloeg. ‘Je bent zo vreselijk irritant als je zeurt.’

‘Jij wordt koningín, Channary. Je zult toespraken moeten houden en belangrijke beslissingen moeten nemen die iedereen op Luna aangaan.’

Vind je het niet eens tijd worden dat je je daar serieus mee bezig gaat houden?’

Lachend likte Channary de restjes poedersuiker van haar vingertoppen. ‘Ja, want dat deden onze ouders natuurlijk ook.’

‘Onze ouders zijn dóód. Vermoord door een burger die blijkbaar vond dat ze niet erg goed bezig waren.’

Channary maakte een wuivend handgebaar. ‘Koningin zijn is een voorrecht, zusje van me. Een voorrecht dat een oneindig aanbod aan mannen, bedienden en schitterende jurken met zich meebrengt. Laat het hof en de thaumaturgen zich maar buigen over al die saaie details. Ik wil in elk geval de geschiedenis ingaan als de koningin die altijd lachte.’ Ze gooide haar haar over haar schouder naar achteren en liet haar blik door de slaapkamer glijden, met de muren vol goudbehang en de handgebordeurde gordijnen. ‘Waarom hangt hier nergens een spiegel? Ik wil zien hoe goed ik eruitzie als ik doe alsof de tranen me in de ogen springen.’

Levana kroop van het bed en trok de kamerjas aan die op een van de stoelen was klaargelegd. ‘Je weet dondersgoed waarom hier geen spiegels zijn.’

Channary’s grijns werd alleen maar breder. Ze sprong eveneens van het bed af. ‘O ja, dat is waar ook. Je glamours zijn tegenwoordig zo prachtig dat ik het bijna was vergeten.’

Plots haalde Channary uit naar Levana, bijna sneller dan een gifslang. Met de rug van haar hand gaf ze haar zusje een klap in haar gezicht, waardoor zij tegen een van de bedstijlen aan viel. Levana slaakte een kreet, en door de schrik verloor ze de controle over haar glamour.

‘Kijk, daar is ons lelijke eendje weer,’ zei Channary kirrend. Ze stapte op haar af, pakte Levana bij haar kin en kneep stevig in haar huid voordat Levana de kans kreeg haar hand beschermend tegen haar pijnlijk brandende wang te drukken. ‘Ik raad je aan om goed aan dit moment te denken als je weer eens van plan bent tegen een van mijn bevelen in te gaan. Zoals je me net nog hielp herinneren word ik koningin, en ik

zal niet tolereren dat mijn bevelen worden ondermijnd, vooral niet door mijn zielige jongere zusje. Jij zult voor mij het woord doen tijdens de uitvaartplechtigheid.'

Levana wendde zich af en knipperde de tranen weg die in haar ogen opwelden. Snel herstelde ze de illusie om haar wanstaltigheid weer te verbergen. Gauw deed ze alsof zij ook aantrekkelijk was.

In haar ooghoek zag ze iets bewegen. In de deuropening stond een dienstmeisje, verstijfd van schrik. Channary had de deur niet achter zich gesloten toen ze binnenkwam en Levana wist vrij zeker dat het dienstmeisje alles had gezien.

Het meisje was zo verstandig om haar ogen neer te slaan en een buiging te maken.

Channary liet Levana's kin los en deed een stap naar achteren. 'Trek je rouwkleed aan, zusje van me,' zei ze, opnieuw met haar liefallige glimlach. 'We hebben een belangrijke dag voor de boeg.'

IN DE GROTE HAL ZAG HET GRIJS. GRIJZE HAREN, GRIJZE make-up, grijze handschoenen, grijze jurken en grijze kousen. Antracietkleurige jassen en duifgrijze mouwen, lichtgrijze schoentjes met een lage hak en stormachtig grauwe hoge hoeden. Ondanks het eentonige kleurenspectrum zagen de gasten die naar de uitvaart waren gekomen er niet bepaald uit alsof ze in de rouw was. Want in al dat grijs zag je jurken gemaakt van wapperende linten en gesmede sieraden en ijsbloemen die in de hoog opgestoken kapsels groeiden alsof het een tuintje was.

Levana kon zich voorstellen dat de naaisters van Artemisia het heel druk hadden gehad sinds de dubbele moord.

Haar eigen gewaad was gepast voor de gelegenheid. De jurk reikte tot aan de vloer en was gemaakt van grijs-op-grijs fluwelen damast, met een

hoge kraag die er – naar ze aannam – mooi uitzag in combinatie met het kortgeknipte zwarte haar van haar glamour. Het was lang niet zo opzichtig als Channary's tutu, maar zo behield ze tenminste enige waardigheid.

Op een verhoging voor in de ruimte toonde een hologram beelden van de overleden koning en koningin zoals ze er ooit uit hadden gezien in hun zomerse jeugd. Haar moeder in haar trouwjurk – nauwelijks ouder dan Levana nu. Haar vader, met zijn brede schouders en hoekige kaken, zittend op zijn troon. Het waren uiteraard kunstenaarsportretten, want het was ten strengste verboden om de koninklijke familie te filmen of te fotograferen, maar de kunstenaar had hun glamours bijna perfect weten weer te geven. Haar vaders strakke blik, de sierlijke manier waarop haar moeder haar vingers bewoog als ze zwaaide.

Levana stond naast Channary op de verhoging, waar ze handkussen en condoleances accepteerde van de families van Artemisia die aan hen voorbijtrokken. Levana's maag was verkrampd, in het besef dat Channary van plan was zich aan haar verantwoordelijkheden te onttrekken en Levana zou dwingen de toespraak te houden. Ze had weliswaar al jaren geoefend, maar toch be kroop haar elke keer als ze moest spreken voor publiek weer die irrationele angst dat ze de controle over haar glamour zou verliezen en iedereen haar zou zien zoals ze er in werkelijkheid uitzag.

De geruchten waren al erg genoeg. Er werd gefluisterd dat de jonge prinses allesbehalve mooi was, dat ze zelfs schrikbarend verminkt was door een of ander tragisch ongeluk in haar kindertijd. Dat het een geluk mocht heten dat niemand haar echte gezicht ooit hoefde te zien. Dat ze allemaal blij mochten zijn dat ze haar glamours zo goed beheerste, zodat ze een dergelijke afzichtelijkheid niet hoefden te tolereren in hun dierbare koningshuis.

Ze boog haar hoofd en bedankte zo een vrouw voor haar leugen over hoe eerbaar haar ouders waren geweest, maar toen viel haar oog op een man die nog achter enkele anderen in de rij stond.

Haar hart sloeg een slag over. Haar bewegingen gingen volautomatisch door – knikken, hand uitsteken, ‘dank u wel’ mompelen – maar de rest van de wereld verdween in een waas van grijs.

Sir Evret Hayle was aangenomen als koninklijke lijfwacht in de persoonlijke entourage van haar vader toen Levana nog maar acht jaar oud was en vanaf dat moment had ze van hem gehouden, ook al wist ze dat hij bijna tien jaar ouder was dan zij. Zijn huid was zo donker als ebbenhout, en zijn ogen straalden van intelligentie en gedrevenheid wanneer hij dienst had, en van opgewektheid zodra hij zich kon ontspannen. Ze had ooit grijze en smaragdgroene vlekjes in zijn irissen ontdekt. Vanaf dat moment was ze gefascineerd geraakt door zijn ogen en ze hoopte ooit weer zo dichtbij te komen dat ze de vlekjes opnieuw zou kunnen zien. Hij had een dikke bos krullend haar, lang genoeg om warrig te kijken, maar ook kort genoeg om geraffineerd te zijn. Levana geloofde niet dat ze hem ooit in iets anders had gezien dan in zijn lijfwachtuniform, dat elke spier in zijn armen en schouders perfect deed uitkomen, tot vandaag. Nu droeg hij een eenvoudige grijze broek en een hemd in tuniekstijl dat bijna te formeel was voor een koninklijke uitvaart.

Hij droeg ze als een prins.

Al zeven jaar lang vond ze hem de knapste man van het koninklijk hof. Van Artemisia. Van heel Luna. Ze had het al geweten voor ze oud genoeg was om te beseffen waarom haar hart zo veel sneller begon te kloppen als hij in de buurt was.

En nu kwam hij steeds dichterbij. Er stonden nog maar vier mensen tussen hen in. Drie. Twee.

Haar hand begon te trillen. Levana ging iets rechter staan en paste haar glamour aan zodat haar ogen net wat helderder straalden en het juweel in haar huid glinsterde als een echte traan. Ze maakte zichzelf ook iets langer – meer in de richting van Evrets lengte, maar nog klein genoeg om over te komen als een kwetsbaar iemand die beschermd moest worden.

Het was alweer maanden geleden dat ze een reden had gehad om zo vlak bij hem te staan, en daar kwam hij naar haar toe, met ogen die overliepen van medeleven. Daar waren de grijze en smaragdgroene vlekjes – ze had ze zich dus niet ingebeeld. Hij speelde nu eens niet de rol van lijfwacht, maar die van een rouwende bewoner van Luna. Hij pakte haar hand en bracht die naar zijn lippen, al bleef de kus zweven in de lucht boven haar knokkels. Haar hartslag ruiste in haar oren als de branding van een oceaan.

‘Hoogheid,’ zei hij. Het horen van zijn stem was een bijna net zo zeldzaam geschenk als het zien van de vlekjes in zijn irissen. ‘Gecondoleerd met uw verlies. Wij dragen dit verdriet met ons allen, maar ik weet dat het gewicht ervan zwaarder op u drukt dan op wie ook.’

Ze probeerde zijn woorden op te slaan, om ze zich op een later tijdstip nog eens voor de geest te halen en te analyseren, wanneer hij niet haar hand vasthield of rechtstreeks in haar ziel keek. *Ik weet dat het gewicht ervan zwaarder op u drukt dan op wie ook...*

Hij kwam oprecht over, maar Levana had niet het idee dat hij zo dol op de koning en koningin was geweest. Misschien was hij wel bedroefd over het feit dat hij geen dienst had gehad toen de moorden werden gepleegd, dat hij niets had kunnen doen om ze te voorkomen. Levana wist dat hij ongelooflijk trots was op zijn plek binnen de koninklijke lijfwacht.

Zijzelf was echter vooral dankbaar dat Evret er niet bij was geweest. En dat er andere lijfwachten in zijn plaats waren gesneuveld.

‘Dank u,’ sprak ze zacht. ‘Uw vriendelijke woorden maken deze dag een beetje draaglijker, Sir Hayle.’

Ze had precies hetzelfde al tegen talloze andere gasten gezegd vandaag. Ze wilde dat ze slim genoeg was om iets te bedenken wat echt betekenisvol was, en voegde eraan toe: ‘U weet vast dat mijn vader zeer op u gesteld was.’

Ze had geen idee of dat klopte, maar toen ze Evrets ogen vriendelijker zag kijken, werd het gewoon net zo waar als ze wilde.

‘Ik zal uw familie trouw blijven dienen, zolang ik daartoe in staat ben.’

Nu de gepaste beleefdheden waren uitgewisseld, liet hij haar hand los. Haar huid tintelde nog na toen ze hem langs haar zij liet hangen.

Maar in plaats van verder te gaan naar Channary om ook haar zijn condoleances over te brengen, draaide Evret zich opzij en gebaarde naar een vrouw naast hem. ‘Hoogheid, ik geloof niet dat u mijn echtgenote ooit hebt ontmoet. Koninklijke Hoogheid, prinses Levana Blackburn, dit is Solstice Hayle. Sol, mag ik je voorstellen aan Hare charmantste Hoogheid, prinses Levana.’

Er verschrompelde iets in Levana’s borst tot het hard en puntig was, maar ze dwong zichzelf te glimlachen en haar hand uit te steken terwijl Solstice een reverence maakte, haar vingers kuste en iets zei wat Levana niet verstond. Ze wist wel dat Evret enkele jaren geleden getrouwd was, maar erg lang had ze daar niet bij stilgestaan. Haar ouders waren immers ook getrouwd geweest zonder dat dat voor veel genegenheid tussen hen had gezorgd. En wat stelde een echtgenote nu helemaal voor in een wereld waar je net zoveel maitresses als dienstmeisjes had en waar monogamie net zo zeldzaam was als een Aardsverduistering?

Maar nu ze Evrets echtgenote voor het eerst ontmoette, vielen haar snel achter elkaar drie dingen op waardoor ze alles wat ze ooit over het bestaan van deze vrouw had gedacht moest heroverwegen.

Ten eerste was ze onvoorstelbaar mooi, zonder dat daar een glamour aan te pas kwam. Ze had een vrolijk, hartvormig gezicht, elegant gebogen wenkbrauwen en een honingkleurige huid. Haar haar droeg ze voor deze gelegenheid los, en de dikke, donkere lokken met een lichte slag erin vielen bijna tot aan haar middel.

Ten tweede keek Evret naar haar met een tederheid die Levana nooit eerder in de ogen van een man had gezien, en die blik wekte zo’n sterk verlangen in haar op dat het pijn deed.

Ten derde was Evrets echtgenote heel, heel erg zwanger.

Dát had Levana niet geweten.